

Autor: Hermann Hesse

Stromy som oddávna považoval za najdotieravejších kazateľov. Uctievam ich, keď žijú spoločne a v rodinách, v lesoch a hájoch. A ešte viac si ich ctím, keď stoja jednotlivo. Ako osamelí. Nie ako pustovníci, čo sa odkradli pre nejakú slabosť, ale ako veľkí opustení ľudia, ako Beethoven a Nietzsche. V ich korunách šumí svet, ich korene odpočívajú v Nekonečnu; len ony sa v ňom nestratia, ba z celej sily svojho života sa usilujú iba o jedno: naplniť v nich sídliaci zákon, rozvinúť vlastnú podobu, spodobniť samých seba. Nie je nič posvätnjšie, nie je nič príkladnejšie ako pekný, silný strom.

Keď sa zotne strom a slnku ukáže svoju smrteľnú ranu, potom môžeme na svetlom reze jeho pňa a pomníka čítať celú históriu: v letokruhoch a zrasteninách je verne vpísaný všetok boj, všetko utrpenie, všetky choroby, všetko šťastie a úspechy, chudé roky i roky hojnosti, prežité útoky, prekonané búrky. A každý sedliacky chlapec vie, že najtvrdšie a najšlachetnejšie drevo má čo najtenšie kruhy, že vysoko v horách a v neustálom nebezpečenstve rastú tie najnezničiteľnejšie, najsilnejšie a najpríkladnejšie kmene.

Stromy sú svätyňami. Kto s nimi vie rozprávať, kto im vie načúvať, ten sa dozvie pravdu. Nekážu učenie a návody; nestarajú sa o jednotlivosti kážu prazákon života.

Strom hovorí: Vo mne je ukryté jadro, iskra, myšlienka, som život večného života. Jedinečný je pokus a vrh, na ktorý sa so mnou odvážila večná matka, jedinečná je moja podoba a žilkovanie mojej kože, jedinečná je najmenšia hra listov môjho vrcholca a najmenšia jazva mojej kôry. Mojim poverením je v stvárnenom Jedinečnu večné tvoriť a ukazovať.

Strom hovorí: Mojou silou je dôvera. Nevie nič o svojich otcoch, nevie nič o tisícoch deťoch, ktoré každým rokom zo mňa povstanú. Do konca žijem tajomstvo semena, nič iné nie je mojou starosťou. Dôverujem, že Boh je vo mne. Dôverujem, že moje poslanie je sväté. Z tejto dôvery žijem.

Keď sme smutní a život už nedokážeme uniesť, potom môže strom k nám prehovoriť: Buď ticho! Buď ticho! Pozri sa na mňa! Život nie je ľahký, život nie je ťažký. To sú detské

predstavy. Umlčia sa, keď necháš Boha v sebe hovoriť. Bojíš sa, lebo ťa tvoja cesta odvádza od matky a domova. Ale každý krok a deň ťa nanovo privádza k matke. Domov nie je tu alebo tam. Domov je v tvojom vnútri alebo nikde.

Túžba po putovaní sa trhá v srdci, keď večerom počúvam stromy, ktoré šumia vo vetre. Keď počúvame dlho a ticho, ukáže aj túžba po putovaní svoje jadro a zmysel. Nechce utiecť od utrpenia, ako sa zdalo. Je túžbou po domove, po matkinej pamäti, po nových podobenstvách života. Vedie domov. Každá cesta vedie domov, každý krok je narodením, každý krok je smrťou, každý hrob je matkou.

Tak vo večere šumí strom, keď máme strach pred vlastnými predstavami. Stromy majú dlhé myšlienky, obširne a pokojné, ako aj ich život je dlhší než náš. Sú múdrejšie ako my, pokiaľ ich neposlúchneme. Ale keď sme sa naučili počúvať stromy, potom práve krátkosť a rýchlosť a detský chvat našich myšlienok nadobudnú neprekonateľnú radosť. Kto sa naučil načúvať stromom, neželá si viac byť stromom. Neželá si byť ničím iným, ako tým čím je. To je domov. To je šťastie.

Preklad z Hermann Hesse: *Bäume. Gesammelte Werke*. Převzato z osobního blogu Otto Kovarika.